

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/650/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714201477
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3714201477.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa: Q. Z. L., a.s., so sídlom T., M. XXXX/XXX, K.: XXXXXXXX, zastúpený Advokátskou kanceláriou X. N., s. r. o., so sídlom F., R. X proti odporkyni H. L., bytom T. F., L. XXXX/XXX, o zaplatenie 2 705,87 Eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 03.apríla 2014, č. k. 6C/48/2014-41 takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 302,34 Eur, vyčíslený úrok z omeškania 2,81 Eur a úrok z omeškania vo výške vo výške 8,25 % ročne zo sumy 302,34 Eur od 01.04.2014 do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 20 Eur splatných vždy do konca mesiaca, až do úplného vyrovnania dlhu, pričom prvá splátka je zročná v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti rozsudku, s tým, že neuhradením čo i len jednej splátky sa stáva celý dlh splatným. Vo zvyšnej časti návrh zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Vychádzal zo zistenia, že dňa 13.01.2009 uzavrel navrhovateľ ako veriteľ s odporkyňou ako dlžníkom Úverovú zmluvu, súčasťou ktorej sú úverové zmluvné podmienky navrhovateľa. Na základe tejto zmluvy poskytol navrhovateľ odporkyni úver vo výške 3.000 Eur, ktorý sa odporkyňa zaviazala splácať v 84 pravidelných mesačných splátkach vo výške 66,23 Eur pri 20,6 % RPMN a úroku 16,06 %, poplatku za vedenie účtu 1,63 Eur, pri celkových nákladoch spotrebiteľa 2.034,12 Eur. Z úverových zmluvných podmienok navrhovateľa vyplýva, že podľa § 3 písm. a Hlavy 6 klient je povinný celý čerpaný úver splatiť na požiadanie spoločnosti, v prípade ak sa oneskoril s platením aspoň dvoch splátok alebo sa oneskoril s platením jednej splátky po dobu dlhšie ako 3 mesiace. Z výzvy k splateniu celého úveru zo dňa 27.09.2011 vyplýva, že navrhovateľ vyzval odporkyňu k splateniu celého úveru v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov vo výške 2.755,87 Eur, najneskôr do 15 dní od odoslania výzvy. Zo splátkového kalendára vyplýva, že odporkyňa nesplácala úver riadne a včas, ďalej, že navrhovateľ úver dňa 27.09.2011 zosplatnil a celkovo odporkyňa uhradila navrhovateľovi sumu 1.912,3 Eur. Z vykonaného dokazovania mal súd takto za nesporne preukázané, že medzi odporkyňou a navrhovateľom vznikol právny vzťah zo zmluvy o úvere uzatvorenej podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v spojení s § 2 písm. b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Odporkyňa obsah zmluvy pred podpisom podstatným spôsobom nemohla ovplyvniť. Súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ vzorový text zmluvy, úverových podmienok používal vo viacerých prípadoch pri poskytovaní úverov iným spotrebiteľom. Nejde teda o podmienky individuálne dojednané. Odporkyni poskytol úver v rámci jeho

podnikateľskej činnosti a odporkyňa pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej či inej podnikateľskej činnosti. Ide teda zároveň o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Je irelevantné, podľa akého právneho predpisu bola zmluva uzavretá, resp. či si účastníci zvolili režim Obchodného zákonníka. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa na daný právny vzťah použije prednostne to ustanovenie Občianskeho zákonníka, ktoré je pre spotrebiteľa výhodnejšie oproti úprave v inom právnom predpise a v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka neplatnými sú také dojednania v spotrebiteľských zmluvách, ktoré obchádzajú ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách výhodnejšie pre spotrebiteľa. Súd mal za preukázané, že odporkyňa uzatvorila s navrhovateľom Úverovú zmluvu, dňa 13.01.2009 a čerpala úver vo výške 3.000 Eur. Keďže táto zmluva je v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere, musí obsahovať zákonné obligatórne náležitosti uvedené v § 4 ods. 2 tohto zákona, inak sa v zmysle § 4 ods. 3 toho istého zákona považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že predmetná úverová zmluva uzatvorená medzi navrhovateľom a odporkyňou dňa 13.01.2009 neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 písm. d), g) a i) zákona č. 258/2001 Z. z., preto sa v zmysle § 4 ods. 3 totožného zákona považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Podľa § 4 ods. 3 písm. a) zák. 258/2001 Z. z. je táto zmluva platná, keďže bol odporkyňi poskytnutý úver a táto ho čerpala. Podľa názoru súdu úverová zmluva neobsahuje povinnú náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. d) zák. 258/2001 Z. z. a to adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo podať sťažnosť. Aj keď navrhovateľ vo svojom vyjadrení uviedol, že táto adresa je uvedená v samotnej hlavičke zmluvy a taktiež v Hlave 11, § 15 úverových podmienok, súd sa s týmto názorom nestotožnil. V záhlaví úverovej zmluvy je síce uvedená adresa navrhovateľa, avšak, nie je uvedené, že práve na túto adresu možno uplatniť reklamáciu alebo podať sťažnosť obzvlášť v prípade, ak v úverovej zmluve v ľavom hornom okraji je uvedené, že ide o finančné služby tesco. Pokiaľ ide o Hlavu 11, § 15 úverových podmienok, ani táto neobsahuje uvedenie, kde možno uplatniť reklamáciu alebo podať sťažnosť v prípade poskytnutia „klasického“ úveru. § 15 hovorí o uplatnení reklamácie pri používaní úverovej karty a ňou vykonávaných transakcií, avšak v tomto prípade bol odporkyňi poskytnutý jednorazovo úver a nie úverová karta na čerpanie do určitého úverového limitu, preto sa § 15 na ňu nevzťahuje, spotrebiteľ teda nemá ani žiadny dôvod čítať ustanovenia, ktoré sa ho nedotýkajú. Keďže úverová zmluva neobsahuje adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo podať sťažnosť, považuje sa za bezúročnú a bez poplatkov. Ďalej v úverovej zmluve nie je obsiahnutý povinný údaj podľa § 4 ods. 2 písm. g) zák. 258/2001 Z. z. a to konečná splatnosť úveru. Aj keď v bode 52 úverovej zmluvy je uvedené, že lehota splatnosti je 84 mesiacov po poskytnutí úveru, v zmluve chýba konkrétny dátum, termín konečnej splatnosti úveru. Zároveň súd uvádza, že táto náležitosť musí byť presne určená v zmluve už v čase jej podpisovania účastníkmi, nie spôsobom závislým od ďalšej skutočnosti, ktorá vznikne v presne neurčenej dobe v budúcnosti. Ak má byť konečná splatnosť úveru viazaná na poskytnutie úveru, musí v zmluve byť uvedené presne aj to, že kedy tento úver bude poskytnutý spotrebiteľovi a to konkrétnym dátumom, aby aj následne spotrebiteľ vedel, kedy presne nastane konečná splatnosť úveru. Aj keď navrhovateľ uviedol, že úver bol poskytnutý odporkyňi dňa 17.01.2009, túto skutočnosť odporkyňa v čase uzatvárania zmluvy nevedela, nevedela teda presne, kedy jej peniaze budú poskytnuté a súd poukazuje aj na to, že túto skutočnosť ani nemá za preukázanú, nakoľko zo splátkového kalendára, ani iných predložených listinných dôkazov nevyplýva, kedy (konkrétny dátum) bol úver poskytnutý odporkyňi. Úverová zmluva uzatvorená medzi navrhovateľom a odporkyňou dňa 13.01.2009 ďalej neobsahuje ani ďalšiu obligatórnu náležitosť a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) zák. 258/2001 Z. z.. V úverovej zmluve v bode 42 je uvedené, že mesačná splátka je 66,23 Eur, avšak z uvedeného nevyplýva, koľko z tejto splátky ide na splátku úveru (istiny), koľko ide na splátku úroku a koľko na prípadnú splátku poplatkov. Nevyplýva to ani z úverových zmluvných podmienok. Navrhovateľ uviedol, že uvedený údaj je obsiahnutý v úverovej zmluve a § 1 hlavy 5 úverových podmienok, avšak tento údaj sa tam nenachádza. V bode 43 je len počet splátok 84, ale len splátok bez určenia koľko z nich je na istinu úveru, koľko na úroky, koľko na prípadné poplatky, preto súd ustálil, že predmetná úverová zmluva neobsahuje náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) zák. 258/2001 Z. z.. Uvedený názor vyslovil aj Krajský súd v Trnave, keď v rozhodnutí 9Co/401/2012 zo dňa 06.08.2013 uviedol, že Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom takejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny a úrokov znamená povinnosť veriteľa uviesť rozčlenenie jednotlivých čiastok, nestačí teda uviesť len celkovú výšku mesačných splátok, ale je potrebné uviesť, koľko presne pripadá zo splátky na úhradu istiny a koľko úroku. Takáto informácia je pritom významná pre spotrebiteľa najmä

pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára ekonomickosť poskytnutého úveru a posúdenie, či požadovaný úrok za úver je pre neho prijateľný a výhodný. Na základe vyššie uvedeného súd ustálil, že keďže úverová zmluva neobsahovala v čase jej podpisu všetky podstatné náležitosti, považuje sa podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. síce za platnú, avšak za bezúročnú a bez poplatkov. Súd ďalej poukazuje aj na tú skutočnosť, že v predloženej úverovej zmluve je nesprávne uvedená aj položka celkové náklady spotrebiteľa, v ktorej je uvedené, že sú vo výške 2.034,12 Eur, čo rovnako môže mať vplyv na spotrebiteľa pri rozhodovaní sa o uzavretí alebo neuzavretí zmluvy o úvere, teda rozhodovaní, či sa mu podmienky zmluvy zdajú byť prijateľné. Pritom je zrejmé, že ak mala odporkyňa splácať úver 84 mesačnými splátkami po 66,23 Eur, jej celkové náklady súvisiace s úverom by boli minimálne vo výške 2.563,32 Eur (84x 66,23 Eur = 5.563,32 Eur - 3.000,- Eur), čo môže byť chápané aj ako nekalá praktika, či konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktorým navrhovateľ spotrebiteľovi ponúka vidinu menších celkových nákladov spojených s úverom. Keďže účastníci uzavreli úverovú zmluvu dňa 13.01.2009 s lehotou splácania 84 mesiacov, súd ďalej skúmal, či boli zo strany navrhovateľa splnené podmienky zosplatnenia celého úveru. Navrhovateľ uviedol a táto skutočnosť vyplýva aj z predloženého splátkového kalendára, že k zosplatneniu celého dlhu došlo dňa 27.09.2011. Ďalej z výzvy k splateniu celého úveru datovanej dňa 27.09.2011 vyplýva, že navrhovateľ zosplatnil celý úver a žiadal jeho splatenie do 15 dní od doručenia výzvy. Podľa názoru súdu uvedené konanie navrhovateľa bolo vykonané v rozpore s ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa, a preto k zosplatneniu nemohlo dôjsť. Z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyplýva, že predtým ako dodávateľ vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru, musí upozorniť spotrebiteľa na právo žiadať zaplatenie všetkých splátok jednorazovo v prípade, ak spotrebiteľ v lehote 15 dní od doručenia tejto kvalifikovanej výzvy neuhradí svoj súčasný dlh. Až po uplynutí tejto 15 dňovej lehoty môže dodávateľ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť a žiadať o zaplatenie celého dlhu. Z oznámenia navrhovateľa zo dňa 27.09.2011 však jednoznačne vyplýva, že tento vyhlásil mimoriadnu splatnosť bez zaslania kvalifikovanej výzvy a iba oznámil odporkyni už existujúci stav, že došlo k zosplatneniu, pričom kým sa zásielka dostala k rukám odporkyne, bol už úver zosplatnený, čím jej navrhovateľ odňal právo na poslednú možnosť úhrady dlhu zakotvenú v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Skutočnosť zaslania kvalifikovanej výzvy nepreukázal v konaní ani sám navrhovateľ, pričom súd poukazuje na to, že na pojednávanie sa navrhovateľ nedostavil, pričom dôkazné bremeno je v tomto prípade na jeho strane. Súd preto rozhodol na základe tých listinných dôkazov, ktoré navrhovateľ súdu predložil. Súd k uvedenému považuje za potrebné dodať, že aj keď navrhovateľ postupoval v súlade s uzatvorenou zmluvou a úverovými podmienkami pri zosplatnení úveru, obchádzal tak ustanovenia Občianskeho zákonníka výhodnejšie pre spotrebiteľa, pričom v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, takéto odchýlenie nie je možné. Je nepochybné, že úprava v uzatvorenej spotrebiteľskej zmluve, ktorá umožňuje zosplatnenie celého dlhu dodávateľom bez zaslania kvalifikovanej výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je ustanovenie, ktoré obchádza ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku a preto je takéto dojednanie v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka neplatné. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka predstavuje určitú poslednú možnosť spotrebiteľa k splateniu dlhu, pred tým ako dodávateľ využije svoje najprísnejšie právo, ktorým žiada o zaplatenie celého dlhu naraz. Nepochybné spotrebiteľ ako slabšia strana v spore nedokáže poukázať na také ustanovenia obchodných podmienok a zmluvy, ktoré obchádzajú ustanovenia Občianskeho zákonníka, preto na ne musí prihliadať súd z úradnej povinnosti a ich uplatňovanie kontrolovať. Súd ustálil, že aj keď účastníci platne uzatvorili úverovú zmluvu, táto je bezúročná a bez poplatkov a k zosplatneniu celého úveru do dnešného dňa nedošlo. V zmluve okrem iného absentuje aj údaj o konečnej splatnosti úveru, teda termín alebo dátum konečnej splatnosti úverovej zmluvy. Zo zmluvy len vyplýva, že povinnosť splácať mesačné splátky má odporkyňa v mesiaci nasledujúcom po poskytnutí úveru. Aj keď presný dátum poskytnutia úveru nie je súdu známy, zo splátkového kalendára vyplýva, že prvú splátku uhradila odporkyňa vo februári 2009, teda od februára 2009 vznikla odporkyni povinnosť splácať úver. Obdobie 84 mesiacov počas ktorých mala odporkyňa úver splácať teda uplynie posledného januára roku 2016. Keďže zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov, avšak za platne uzavretú a navrhovateľ poskytol odporkyni peňažné prostriedky vo výške 3.000 Eur, ale nezosplatnil úver v súlade so zákonnými ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa, odporkyňa je povinná mu ich vrátiť v lehote 84 mesiacov, teda do konca januára 2016 a to v mesačných splátkach po 35,72 Eur s poslednou mesačnou splátkou 35,24 Eur (3.000 Eur/ 84 mesiacov =35,72 Eur po zaokrúhlení). Zo splátkového kalendára mal súd za preukázané, že odporkyňa doposiaľ uhradila celkovo 1.912,30 Eur. Ďalej súd uvádza, že keďže k zosplatneniu celého úveru nedošlo, ku dňu vyhlásenia rozhodnutia (03.04.2014) by bol dlh odporkyne v celkovej výške 2.214,64 Eur pri výpočte 62 mesačných splátok po 35,72 Eur, keďže prvá splátka bola splatná v mesiaci február 2009 a 62. v marci 2014. Keďže odporkyňa celkovo uhradila 1.912,3 Eur, jej dlh k dátumu

vyhlásenia rozhodnutia bol vo výške 302,34 Eur (2.214,64 Eur - 1.912,3 Eur) a na zaplatenie tejto sumy má navrhovateľ nárok, preto súd zaviazal odporkyňu, aby navrhovateľovi uhradila sumu 302,34 Eur. Pokiaľ ide o vyčíslený kapitalizovaný úrok z omeškania od zosplatnenia úveru do 05.02.2014, tento navrhovateľovi súd nepriznal, nakoľko za uvedené obdobie nebola dlžná suma odporkyne v takej výške, ako to uvádzal navrhovateľ v návrhu a tento jeho nárok je preto nepreskúmateľný, keďže je zrejmé, že navrhovateľ žiadal tzv. kapitalizovaný úrok, ktorý si počítal nielen zo sumy skutočne poskytnutých peňažných prostriedkov, ale aj z úrokov a poplatkov, preto mu ho nemôže súd priznať. Navrhovateľ žiadal priznanie úroku z omeškania zo sumy 2.700,98 Eur od 06.02.2014 do zaplatenia. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. rozhodujúcim dňom pre určenie výšky úroku z omeškania je výška úrokovej sadzby platnej k prvému dňu omeškania so splnením peňažného dlhu. V čase 06.02.2014 bol dlh odporkyne len vo výške 230,9 Eur (60 splatných splátok po 35,72 Eur - celkové úhrady odporkyne 1.912,3), preto navrhovateľovi patrí úrok z omeškania 8,25 % zo sumy 230,9 Eur od 06.02.2014 do 31.03.2014 vo vyčíslenej výške 2,81 Eur a od 01.04.2014 do zaplatenia vo výške 8,25 % zo sumy 302,34 Eur, keďže základná sadzba ECB k prvému dňu omeškania so zaplatením vyššie uvedených súm bola vo výške 0,25 %, čo po zvýšení o 8 percentuálnych bodov znamená úrok vo výške 8,25 %. Keďže nebolo možné jednoznačne ustáliť konkrétny dátum, ku ktorému mala odporkyňa uhrádzať mesačné splátky a splatiť tak celý dlh, súd v zmysle § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri pochybnosti za deň splatnosti považoval posledný deň v kalendárnom mesiaci, nakoľko je to v prospech spotrebiteľa. V prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú ako aj predčasne podanú zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na ich náhradu. Podľa § 160 O.s.p. povolil odporkyňi splácať dlh v splátkach po 20 Eur mesačne vzhľadom k jej súčasným sociálnym, zdravotným a majetkovým pomerom, keďže je 4 roky nezamestnaná, stará sa o jedno nezaopatrené dieťa a jej príjmom je iba výživné, úrazová renta a rodinné prídavky.

Proti tomuto rozsudku, a to jeho výrokovej zamietajúcej časti a výroku o náhrade trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Namietal, že sa nestotožňuje s právnym posúdením veci ohľadom aplikácie Občianskeho zákonníka ako takého. Mal za to, že predmetná zmluva bola uzavretá podľa Obchodného zákonníka a preto sa právny vzťah medzi účastníkmi mal riadiť týmto právnym predpisom. A nakoľko ide o vzťah dodávateľa a spotrebiteľa, na predmetnú zmluvu je potrebné aplikovať aj zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia úverovej zmluvy a ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník preto nemôže byť v danom prípade aplikovaný ako celok. V tomto smere poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 6MCdo/4/2012. Vzhľadom na uvedené mal za to, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď určil, že sa ustanovenia Občianskeho zákonníka použijú na celý predmetný vzťah en block. Ďalej sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa ohľadom povahy písomnosti - listu zaslaného odporcovi s názvom Výzva k splateniu celého dlhu zo dňa 27.09.2011. Mal za to, že v uvedenom liste navrhovateľ postupoval v súlade s § 565 a § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka, keď odporcu upozornil na uplatnenie práva, zaplatenie celej pohľadávky z dôvodu omeškania s úhradami niekoľkých splátok. Predmetný list celkom jasne a presne vyzýva odporcu na úhradu dlžnej sumy, pričom v liste je tiež uvedená lehota 15 dní na vykonanie týchto úhrad. Čo sa týka nároku na úroky z omeškania, keďže odporca bol upozornený na uplatnenie práva na zaplatenie celej dlžnej sumy z dôvodu omeškania, nárok na úroky z omeškaniu mu vznikol odo dňa nasledujúceho po 15 dní, od dátumu kedy odporca bol upozornený na uplatnenie tohto práva, a nie tak, ako určil súd. Okrem iného, ak mal súd za to, že navrhovateľom doložený prepočet je nezrozumiteľný, súd mal povinnosť vyzvať navrhovateľa na doloženie tohto prepočtu, a nie zamietnuť nárok ako taký. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že navrhovateľovi prizná nároky súdom prvého stupňa nepriznané alebo rozhodnutie zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania za súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia vo výške 71,39 Eur.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedla, že v celom rozsahu súhlasí s rozhodnutím súdu prvého stupňa.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu v zamietajúcej výrokovej časti a vo výroku o náhrade trov konania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania /§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p./ a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na tom právnom názore, že úver podľa zmluvy o úvere uzavretej medzi účastníkmi dňa 13.01.2009 treba považovať podľa § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia úverovej zmluvy za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva o úvere neobsahuje náležitosti podľa ods. 2 cit. ustanovenia zákona.

Odvolací súd tento právny názor súdu prvého stupňa považuje za správny. Po vyhodnotení odvolacích námietok vo vzťahu k napadnutému rozsudku konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania a uvedených v odôvodnení rozsudku. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. a neuvádza ani ďalšie dôvody na zdôraznenie jeho správnosti.

Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej odporkyňi nepriznal právo na náhradu trov tohto konania, nakoľko odporkyňa nepadala takýto návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.